

teltes Net end tilstedeligt. Udvalget har vel i nogle enkelte Punkter, hvor dette Principspørgsmaal ligger til Grund, troet ikke at kunne gaa flet saa vidt som Lovudkastet. Det har saaledes ikke troet at kunne gaa ind paa Bestemmelsen i § 10 i Lovudkastet om den Myndighed, som der er tildeelt Landvæsenkommissionerne til at omdele og magelægge mindre frastaaarne Jordstykker ved en Regulering, og man har ligeledes troet at burde træffe nogle mere indskrænkende Bestemmelser, end der findes i Lovudkastet i Afsnittet om Søerne, ligesom ogsaa i Afsnittet om Vandets Benyttelse, nemlig i § 67 om Vandets Overføring i andet Vanddrag, og i § 72 om Expropriation til Kanaler over Andenmands Grund til Fremme af et Engvandingforetagende har man forlangt til yderligere Garantier Indenrigsministerens Approbation inden Vedtagelsen. Jeg maa dog bemærke, at denne Endring ved de to sidste Paragrafer er stillet af Udvalgets Flertal; Udvalgets Mindretal har selv ikke med denne yderligere Garantier troet at kunne gaa ind paa disse Bestemmelser. Udvalgets Flertal har imidlertid i alt Væsentligt kunnet slutte sig til Lovudkastets Bestemmelser, hvad dette Principspørgsmaal angaar, idet man erkjender, at Lovudkastet har holdt sig til det bestaaende Retsgrundlag og ikkun bygget videre paa samme, forsaavidt vor hele Udvikling har krævet nyere og mere tidsvarende Bestemmelser, og i saadanne Tilfælde maa det efter Flertallets Mening ogsaa erkjendes, at Lovudkastet er gaaet frem med en høj Grad af Genynsfuldhed og Omhu lige overfor den enkelte Mand. Flertallet har nemlig den Overbevisning, at, hvis man overhovedet vil Fremgang i Forholdene, kan det ikke nytte at være altfor ængstelig overfor enhver Foranstaltning, hvis Gjennemførelse ogsaa skulde kunne medføre et Indgreb i den Enkeltes Rettigheder, naar det kun er konstateret, at det allerede nu gjældende Retsprincip nøje overholdes, nemlig at det, forinden man strider til at gjøre et saadant Indgreb, klart maa fremgaa, at de Goder, der skulde opnaas, overveie det Tab eller de Ulemper, der kunne være forbundne dermed for den Enkelte, og at den Sidstnævnte i ethvert Tilfælde faar fuldstændig Erstatning. Af Kommissionens Betænkning fremgaa det ogsaa, at de nyere fremmede Love i saa Henseende ere gaaede ikke saa lidt videre end dette Lovudkast, navnlig hvad angaar Tilfidesættelse af den Enkeltes Rettigheder og Indgreb i den individuelle Frihed. Et Mindretal, bestaaende af 3 ærede Medlemmer, har imidlertid ikke kunnet gaa ind paa denne Flertallets Opfattelse, idet det formener, at Lovudkastet er gaaet videre, end hvad der kan kstaa med Eiendomsrettens Ukræntelighed, og har væsentlig forladt den gjældende Ret, og Mindretallet anfører i sin Betænkning 9 Hovedpunkter, hvoraf Nødvigheden af denne Paastand formentlig vil fremgaa.

Jeg tror imidlertid, at det ved den senere Behandling af Endringsforslagene, hvor ogsaa disse Hovedpunkter ville komme til nærmere Behandling, vil fremgaa, at det ærede Mindretal ikke har Net i sin Paastand, at Lovudkastet har i væsentlig Grad forladt den gjældende Ret; jeg skal henvise f. Ex. til Nr. 3 og 5 af Mindretallets Hovedpunkter. Jeg skal imidlertid ikke paa dette Punkt af Forhandlingerne komme nærmere ind paa at imødegaa det ærede Mindretal, da dette jo vil kunne ske under Behandlingen af de specielle Endringsforslag, naar det ærede Mindretal selv har havt Ordet. Men der er dog i Mindretallets Betænkning en enkelt Udtalelse, som jeg maa omtale med et Par Ord. Det ærede Mindretal vil gjøre gjældende, at nogen egentlig Anledning til at fremkomme med dette Lovudkast har der ikke været, og det støtter sin Formening derpaa, at Lovudkastet egentlig skyldes et Andragende fra Høvedselskabet om Forandring af visse Punkter i Materien om Bands Benyttelse; men Lovudkastet angaar jo langtfra udelukkende disse Punkter; det angaar desuden meget vigtige Punkter, vedrørende Bands Afledning. Jeg skal under de enkelte Endringsforslag nærmere komme til at behandle disse Spørgsmaal, men nu kun holde mig til de først fremsatte Endringsforslag.

Udvalget har under Nr. 1 ment, at det var foretæret at gjøre en Forandring, da § 2 som en almindelig Bestemmelse angaar ikke blot Afsnittet om Bands Afledning, men ogsaa de andre Afnit. — Ja, jeg maa bede den ærede Formand om at maatte holde op, da jeg pludselig har faaet meget ondt.

Den fungerende Formand: Jeg skal da afbryde Mødet foreløbigt et Kvarters Tid.

Mødet gjenoptoges efter Forløbet af et Kvarter.

Ordføreren (Mourier = Petersen): Jeg maa bede det ærede Thing undskylde den Afbrydelse, der har fundet Sted, og skal derefter optage Traaden, hvor jeg slap. — Et æret Mindretal formener i Modsetning til Flertallet, at Lovudkastet opstiller helt nye Principer, og i det Hele taget, at der ved Lovudkastet sker en temmelig radikal Forandring i det bestaaende. Mindretallet fremdrager i sin Betænkning 9 Hovedpunkter, hvoraf det formener, at denne Paastands Rigtighed vil fremgaa; men jeg tror, at det ved den senere Behandling af Endringsforslagene skal blive godtgjort, at det ærede Mindretal ikke har Net, naar det siger, at flere af disse Bestemmelser ere i væsentlig Strid med den bestaaende Lovgivning. Dette gjalder f. Ex. Post §. 3 og 5 i Mindretallets Betænkning. Dernæst tror jeg, at det i det Hele taget kan siges, at det ærede Mindretal gjør sig noget skyldig i Overdrivelse i